

Genthon István

A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából

Genthon István (Budapest, 1903. augusztus 18. – Eger, 1969. május 30.) művészettörténész, az MTA tagja, a művészettörténeti tudományok doktora (1965). Kivételes műveltségű tudós, főként a magyar művészet kutatója volt.

Tartalomjegyzék

- 1 Életpályája
- 2 Irodalom
- 3 Tudományos pályafutása
- 4 Főbb művei
- 5 Források
- 6 Külső hivatkozások

Genthon István

Született	1903. augusztus 18. Budapest
Elhunyt	1969. május 30. (65 évesen) Eger
Foglalkozása	művészettörténész, muzeológus

Életpályája

1922-ben jelentek meg az első írásai. Miután leérettségizett, az Új Nemzedék szerkesztőségében dolgozott 1924-ig. A budapesti tudományegyetemen Gerevich Tibor és Hekler Antal voltak a tanárai. 1940 és 1943 között a római Magyar Akadémia igazgatója volt. A Szépművészeti Múzeum modern külföldi képtárát vezette. Évtizedeken keresztül végzett topográfiai adatgyűjtést és leírást, amelynek eredménye volt a három kötetes *Magyarország művészeti emlékei* című könyve, amely 1959 és 1961 között jelent meg. 20. századi magyar festőművészekről írott monográfiái is jelentősek. Az 1965-től 4 kötetben megjelent *Művészeti lexikon* egyik főszerkesztője volt (Zádor Anna mellett).

Irodalom

- Kovács Éva – Dercsényi Dezső – Radocsay Dénes – Németh Lajos: Genthon István emlékére. Műveinek jegyzéke (különnyomat a Művészettörténeti Értesítőből, Budapest, 1971).

Tudományos pályafutása

- 1945 és 1949 között az MTA levelező tagja
- a művészettörténeti tudományok kandidátusa, majd 1965-ben doktora.

Főbb művei

- Budapest múltja és művészete (Budapest, 1932)
- A régi magyar festőművészet (1932)
- Esztrgom műmlékei - Bp. 1948.
- Magyar művészettörténet bibliográfiája - Bp. 1950.